

Az emberi társadalmak fejlődésfolyamatát, tehát a történelmet vizsgálva megfigyelhetjük, hogy különböző időközönként a társadalmak egymással szembeni magatartásában megjelennek, megismétlődnek erős hasonlatosságot mutató viselkedési képletek. A történelem ciklikusságának nevezik e jelenséget.

Egy ilyen viselkedési képlet megismétlődését élheti meg korunk embere is. Közép-európai társadalmaink, mint a múltban, úgy manapság is a német nagy testvért, a német társadalmat követik, egyes vonatkozásokban azt tartják példának. Természetesen e követést immáron nem kíséri olyan vak meggyőződés, mint a két előző esetben az első és a második világháború időszakában. Kellő követési távolsággal zajlik a dolog és így sokkalta józanabbnak tűnik, mint az előző két esetben. Közép-európai társadalmaink, melyek immáron a visegrádi négyek csoportosulásában tömörülnek, mernek élni a német minta két korábbi követéséből leszűrt történelmi tapasztalatukkal.

Mind az első követési alkalommal – az első világháború idején –, mind a második alkalommal – a második világháború idején – közép-európai nemzettársadalmainknál hatalmas emberveszteséggel párosult a német minta követése. S habár az első világháború egyes nemzeteknek, mint a cseheknek, szlovákoknak, lengyeleknek a függetlenedését hozta el, a német politikai minta követése kapcsán keletkezett háborús emberveszteségek genyvedző sebeket hagytak e nemzetek testén is. A második világháborút illetőleg pedig különösebben nem is kell forszírozunk a majd egész Európát és Közép-Európát teljes egészében sújtó súlyos emberélet veszteségeket. Az olvasóban fölmerülhet az ellenérv, hogy jelen korunkban koránt sincs szó egy olyan német minta követéséről, mint a világháborúk és az azokat megelőző évek idején, ám górcső alá véve, és jobban megvizsgálva korunk jelenségeit, meglepő párhuzamokat észlelhetünk a múlt korok zajlásai és korunk történései között.

A fő ellenérv ezen eszmefuttatás ellenében az lehetne, hogy korunk német társadalma épp az ellentéte a porosz militarizmussal túlfűtött II. Vilmos császár kori, illetve Adolf Hitler-i Németországnak, és hogy jelen korunk Németországa a békés megoldások legelszántabb híve nemcsak otthon, nemcsak Európában, de a világban is.

Ez így meg is felel a valóságnak. Ám a militarizmus damoklészi kardpengéjének hűvössége akkor is a nyakunk és gallérunk közti résen át berzengeti a nyakszirtünk hajszálidegeit: Az észak-atlanti katonai paktum hadászati intézkedései, az USA közel-keleti politikája, Oroszország haderő-átcsoportosításai, Oroszország és Ukrajna közti háborús állapotok, a migránsválság jelenségébe burkolódzó Európa-szerte pusztító terrorizmus, a migránsválságot okozó közel-keleti háborús állapotok és a migránsválság rejtett céljai, ezek mind-mind együttvéve a világégések előtti állapotokat idézik. Ferenc pápa utóbbi időben sokszor hangoztatott véleménye támaszthatja kellően alá e gondolatmenetet, miszerint: „a világban, különböző színtereken ugyan, de egy harmadik világháború zajlik.”

Németország Európa legerősebb, legjobban teljesítő gazdasága és az európai politikai színterén a legnyomatékosabb hanggal bíró ország. Ez szintén megegyezik az első és második világháború előtti állapotokkal. Mindannak ellenére, hogy Németország a világ békegalambjaként van jelen az európai politikai színterén, a két világégés előtti erőst militáns magatartásában és mai békepolitikai magatartásában van egy lényeges közös nevező. Éspedig az, hogy a német politikum és a német társadalom tetemes része hiszi, vallja és hirdeti, hogy az általa megszabott út a legjárhatóbb és legüdvösebb nemcsak Németország, de az európai és ezzel közép-európai szövetségesei számára is. Ezt az önmeggyőződést a II. Vilmos-i Német Császárság elhitette az I. Ferenc József vezette Osztrák–Magyar Monarchiával, az Adolf Hitler-i Német Birodalom pedig a Horthy Miklós vezette Magyarországgal, a Jozef Tiso vezette Szlovák Állammal, Mihály király Romániájával stb. Manapság az Angela Merkel vezette Német Szövetségi Köztársaság többek között a visegrádi négyek országait próbálja hasonlóképp meggyőzni az igazságáról, politikai módszertanának történelmi szükségszerűségéről, és országainkban lévő hívei által próbálja importálni e nézetet a belpolitikába. A német politikának a múltban is voltak országainkban hazai hívei, akik dolgoztak a német eszmék átplántálásán. A múltban, ahogy most is, az erős gazdasági, politikai kötődések tették ezt lehetővé. Régen császári egyezmények, diktátorok és vezérek közti paktumok és tengelyek, ma pedig uniós politikai és gazdasági szövetségek képezik csatornáit az eszmék átcsordogálásának országainkba.

A német társadalom zöme rendíthetetlenül meg van győződve a mai német politika helyességéről, a német politikai vezetők ebbéli meggyőződéséről nem is beszélve. E rendíthetetlen meggyőződés a néhai első vagy második világháborús német győzelembe vetett hit rendíthetetlenségét hátborzongatóan idézi. E párhuzamból támadó, libabőrt keltő érzés viszont szertefoszlik, ha vizsgálat alá vesszük a német néplélek vonásait és megkísérelünk eljutni a jelenség gyökeréhez.

A német aktuálpolitika feltétlen helyességébe vetett hit eredetét a németek már genetikailag

kötött kötelességtudó szófogadásában kereshetjük. Európában a német nemzetet azon nemzetek közé sorolhatjuk, melyeknél a történelem folyamán minimálisak voltak a népnemzeti felkelések, forradalmak. A francia, az olasz, a magyar rebellis mivoltáról ismert, a német pedig a fogaskerék szigorú kattogását idéző pontosságáról és kötelességtudatáról. Az 1871-es német egyesítéstől pedig az egy síkban egy zászló alatt felvonulva látták helyesnek megvalósítani magukat a németek. Az össznémet társadalomra az 1871-es egyesítéssel átplántálódott az addig különálló Poroszországban éltetett 18. századi Nagy Frigyes-i porosz katonai kötelességtudat. Nehéz megmondani mi volt előbb ilyen téren, a tyúk-e vagy a tojás? Előbb volt-e a katonai kötelességtudat és az plántálódott-e át a német társadalomra vagy a német társadalomban már a német nyelv agyműködésre kifejtett hatása révén is genetikailag kötődött e kötelességtudat?

Mindenesetre ennek a katonai kötelességtudatnak a civil szférában való továbbélése napjainkig éppen abban érhető tetten, hogy a német társadalom zöme feltétlen elfogadja a legfelsőbb tekintély, tehát Merkel asszony politikáját és azt meg is valósítja. E társadalmi magatartás Nagy Frigyes óta igaz a porosz és Bismarck óta pedig az össznémet társadalomra, és Angela Merkel jelen idejében sincs ez másképp. A legfelsőbb tekintély feltétlen követése a németekre és közép-európai szövetségeseire a múltban kétszer hozott ég és földindulást. A modern német társadalom zöme feltétlen követi Merkel asszony migránsválsággal kapcsolatos lépéseit, nézeteit, amely követés a német társadalmat szintén egy ingoványos bizonytalan belpolitikai helyzetbe vezette. A visegrádi négyek tömörülésében négy nemzeti társadalom a hordozója azon józanságnak mely a visegrádi négyek politikája által hatni próbál a német nemzet feltétlen szófogadására, kötelességtudatára. Közép-Európa kétszeres történelmi tapasztalata a német politikával megtanította e földrajzi térség nemzeteit arra, hogy óvatossággal és körültekintéssel kezeljék a német politikum importra szánt nézeteit.

Azon emberből ki közösségi, illetve családi történelmi tudattal rendelkezik és hallott már közép-európai térségünkben a huszadik század folyamán kétszer is elhangzott „német fegyverek győzelméről”, annak akarva akaratlanul Eric Maria Remarque Nyugaton a helyzet változatlan című regényének tizenéves gimnazistákat frontra buzdító leírásai tolulnak lelki szemei elé... Tévedés ne essék, nem korunk német politikáját szeretném ezen írás és e viszonyítás révén negatívan feltüntetni, csak arra szeretnék rámutatni, hogy a német nemzetben van egy vonás, már-már genetikailag kötött tulajdonság, mely a mindenkori – akár erőst vitatott minőségű – aktuálpolitikájuk iránti helyeslést váltja ki a németek többségéből, és melyet szinte önittasodott vak meggyőződéssel tudnak követni, hirdetni. És mivel e népnemzeti vonás már a németek két világraszóló nagy lebőgésénél is jelen volt, jobb ha jelenkorunkban immáron közép-európai józan paraszti eszünkre hagyatkozunk.

A germán genom és a V4-es vakcina

Írta: Jancsó Badacs Károly

2017. február 28. kedd, 17:45 -

Jancsó Badacs Károly